ŠIAULIŲ SAULIAUS SONDECKIO
MENŲ GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

SONDECKIUKAI

ŠIAULIŲ SAULIAUS SONDECKIO MENŲ GIMNAZIJA

2015 m. gegužė, Nr. 16

Gegužės 20 dieną Šiaulių Sauliaus Sondeckio menų gimnazijoje nuskambėjo paskutinis skambutis dvyliktokams. Šia proga abiturientai pasidalino mintimis apie savo gimnaziją...

Nėra idealių mokyklų. Čia būta džiugių ir skaudžių akimirkų. Mokykla visada lieka vieta, kurioje praleidžiame didelę dienos dalį. Reikia susitaikyti su esama padėtimi ir stengtis atiduoti visą save. Vienintelis dalykas, kurio norėčiau palinkėti, tai neprarasti vilties. Neprarasti vilties su mokiniais, su nesibaigiančiomis pastatų problemomis.

Per šiuos ketverius metus patyriau gerų ir nelabai gerų įspūdžių.
Bet šioje mokykloje mokytis buvo gera.

Linkiu bendrabutyje įdėti plastikinius langus, nes šalta.

Esu dėkingas už šią nuostabią patirtį. Dėkoju mokytojams už įkvėpimą ir žinias.
Linkiu visiems stiprybės ir laimės. Labai ačiū.

Šią mokyklą reikia tik mylėti ir ją gerbti. Ji ne tik mus auklėjo, bet ir globojo.
Nors buvo daugybė sunkumų, tačiau mes juos ištvėrėme kartu.
Tegul ši mokykla gyvuoja dar daugybę metų, tegul užaugina gerų mokinių ir tegul saugo gerus prisiminimus.

Gailiuosi, kad nesimokiau. Linkiu visiems mokiniams mokytis, o mokyklai linkiu ir toliau gyvuoti ilgus metus.

Labai nuostabi mokykla, labai šilta atmosfera joje.

Norėčiau palinkėti visiems likusiems mokiniams stiprybės, didesnės meilės mokslui. Man tie ketveri metai buvo patys geriausi. O mokyklai palinkėčiau ir toliau tobulėti meninėje srityje.

Šios mokyklos gyvenimas ramus, čia mokytis labai gera.
Visur vyrauja gera atmosfera ir draugiškumas.

Gimnazijoje tuos ketverius metus praleidau gana linksmai,
bet nesakau, kad viskas čia buvo idealu. Buvo ir pykčių, ir nesutarimų.
Tačiau viską galiu užmiršti, nes jau paskutinės dienos.
Palinkėčiau šiai mokyklai taikos ir ramybės, bet svarbiausia ilgai gyvuoti.

Literatūrinis puslapis

Džiugu, kad Šiaulių Sauliaus Sondeckio menų gimnazijos mokiniai gabūs ne tik muzikai ar dailei. Dar maloniau, kad savo pasiekimais mūsų mokyklą garsina ne tik vyresnieji mokiniai. Jiems nenusileidžia ir pradinukai.

Šiame laikraščio numeryje norime pasidžiaugti Justo Drakšos, antros klasės mokinio, išleista knyga ,,Tamsos valdos“. Justas sukūrė septynias istorijas – pasakas. Jaunasis autorius tikras šaunuolis, nes leisdamas knygelę viską atliko pats – viršelį iliustravo savo piešinėliais, jos pradžioje įdėjo turinį ir savarankiškai kompiuteriu surinko visus tekstus. Sveikiname Justą ir džiaugiamės jo kūryba. Galbūt antroje klasėje auga būsimasis rašytojas?

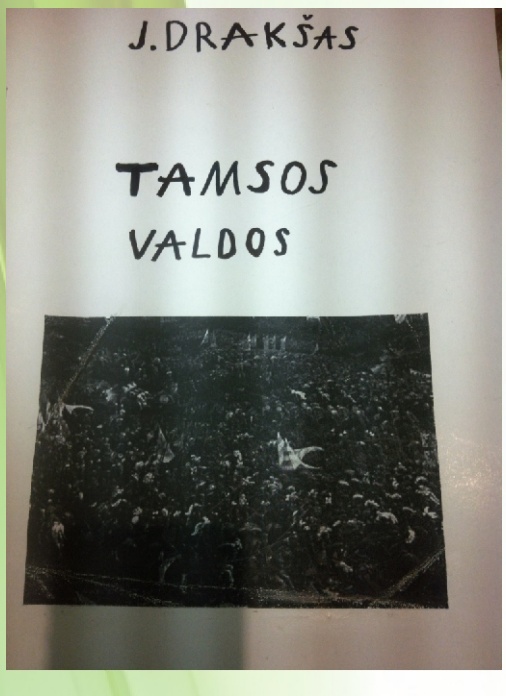

BŪSIMI KARIAI MOKYKLOJE

Seniai seniai, nuo neatmenamų laikų, gyveno labai daug įvairių įvairiausių būtybių. Jos buvo geros, blogos, godžios. Gerajai pusei priklausė žmonės, elfai, hobitai ir nykštukai. Blogajai pusei priklausė goblinai, orkai, troliai, orkų žirgai, vargai ir jų mylimi valdovai.

Nykštukai buvo labai godūs. Jie neduodavo net pigiausios monetos pačiam neturtingiausiam padarui. Tačiau jie buvo drąsūs, nuoširdūs ir narsūs kariai, mokėjo labai gerai kautis kirviais. Elfai mokėjo labai taikliai šaudyti iš lankų. O žmonės mokėjo tiek pat, kiek ir blogieji priešai. Jie buvo patys reikšmingiausi iš visų gerųjų. Tik jų buvo mažiausiai. Hobitai nieko pikto nedarė, nes jie paprastai neišeidavo iš namų. Bet buvo ir drąsių hobitų. Todėl jie prisijungė prie gerųjų.

Nykštukai, elfai ir žmonės sudarė sąjungą kartu kariauti prieš blogus padarus. Apie tai sužinojo Gendelfas, kuris mokėsi mokykloje. Jis buvo jaunasis burtininkas, žmonių vaikas, kuris mokėjo pilkuosius burtus ir norėjo tapti pilkuoju burtininku. Apie jį sužinojo ir Gendelfo draugai. Jie irgi norėjo viską išmokti. Vienas iš jų buvo Aragornas Aratorno sūnus. Aratornas buvo karalius. Todėl Aragornas buvo svarbiausias iš jų visų. Kitas draugas buvo Radagastas. Jis buvo rudasis burtininkas ir mokėjo gydyti gyvūnus. Paskutinysis jo draugas buvo Sarumanas. Jis buvo stipriausias iš visų draugų, nes jis buvo baltasis burtininkas. Aišku, jis nebuvo toks stiprus, kaip visų nenugalimas tamsos valdovas ar visų devynių žiedų valdovo Saurono valdovas Žūmirtelis. Jis užkariaudavo visas pilis ir tvirtoves, puldavo jas įvairiais būdais. Valdovas puolė todėl, kad visose tvirtovėse ir pilyse buvo aukso. Taip prasidėdavo karas. Žūmirtelis laimėdavo karą, bet aukso negaudavo, nes karaliai pas-

lėpdavo auksą nuo priešų slaptavietėse. Jei Žūmirtelis nerasdavo aukso, nugabendavo po karo likusius geruosius karžygius į savo tvirtovę ir kankindavo tol, kol pasakydavo, kur yra paslėptas gerosios karalystės auksas.

Gendelfas ir jo draugai net neįtarė, kad jiems gali kilti didelis pavojus. Todėl jie nelabai įsidėmėdavo, ką sakydavo mokytojas. Per tą didelį nesusikaupimą jie net nebeprisimindavo, kas buvo užduota namų darbams. Parašydavo kokias nors nesąmones arba neparašydavo nieko. O už tokį kvailumą mokytojas juos smarkai bausdavo. Turėdavo dvidešimt kartų atlikti tuos pačius namų darbus. Jeigu antrą kartą neparuošdavo, tai reikėdavo net trisdešimt kartų viską pakartoti. Todėl vaikai slaptomis sakydavo:

– Oi, koks piktas mūsų mokytojas. Bet jeigu nors vienas iš jų pasakydavo garsiau, mokytojas uždarydavo tol, kol baigdavosi pamokos. Po pamokų iškviesdavo socialinę pedagogę ir tėvus aiškintis santykių. Bet Gendelfas buvo gudresnis, jis taip niekada nesakydavo. Jei per atsiskaitymus norėdavo gerą balą gauti, mokytojas išmokė tokį eilėraštį. Prieš visus atsiskaitymus jį padeklamuodavo.

Atsiskaitymas jau arti.
Iš baimės ašaros krenta.
Jau ilgai lauktas atsiskaitymas,
Turi galimybę gerą balą gauti.
Nekreipk dėmesio į tą baimę,
Tau tereikia tik atlikti savo darbą,
O rimta komisija išrinks tau balą.
Tad neturėk per daug darbų.
Tas, kas mažiausiai turės darbų,
Iš atsiskaitymo parkeliaus namo linksmas,
Mat, jis gaus didžiausią balą.
Tai susikaupk ir daryk paskirtą užduotį.

Mokyklos baigimo laiškas

Kvartetui net nereikėjo iki baigiamojo atsiskaitymo išmokti eilėraščio. Mokyklą baigia visi Gendelfo klasės draugai. Jie gavo savus balus ir visiems reikėjo pasirodyti prieš visą mokyklą ir pasiimti padėką už baigtą klasę. Ir staiga pranešėjas pristatė Gendelfą. Jis nedrąsiai žengė į sceną. Vietoj padėkos buvo įrištas labai svarbus laiškas. Renginio vedėjas lėtai ir garsiai skaitė:

– Mielas Gendelfai, truputį pasikeitė planai, nes iškilo labai didelis pavojus. Mes išėjom iš Enydergo. Šio metu esame Begende, nes iš namų išėjome devintą valandą. Dvyliktą bus per vėlu. Taigi paskubėk. Bet jeigu tu dar mokykloje, tai jau nuo pavojaus nebepasislėpsi. Daugiau papasakosiu, kai grįši namo. Laišką pasirašė Genefuldas.

Tuomet ir Gendelfą, ir žiūrovus apėmė baimė, visi išbėgo iš Enydergo. Jaunųjų kvartetas liko salėje.

– Tai ką darysim dabar? – nedrąsiai paklausė Aragornas.
– Pas kurį tėvą yra trumpiausias ir saugiausias kelias? – tarė Sarumanas.
– Aš žinau, kad saugiausias kelias yra į Hobitoną, – susirūpinęs sakė Radagastas.
– Ir trumpiausias kelias, tik kaip ten nueiti? – su geresne nuotaika tarė Gendelfas.
– Viskas aišku. Keliausime pro Brylių, – su šypsena tarė Aragornas.
– Ir Bryliuje galėsime apsistoti viešbutyje, kurio pavadinimas „Šokantis ponis“.
– Šaunuolis, Aragornai! – garsiai tarė visa jaunųjų trijulė. Ir visi išėjo iš Enydergo į Brylių.

Jaunųjų dailininkų darbai visus mokslo metus džiugino ir puošė mūsų gimnaziją...

Laikraščio leidėjai atsisveikina iki naujų mokslo metų. Kitas laikraščio numeris išeis rugsėjo mėnesio pabaigoje.

Visiems linkime sveikos, linksmos ir šiltos vasaros!